

[Statsministeren.]

har haft den glæde at deltage i landboforeningers møder rundt omkring i landet og har oplevet landboernes utilfredshed med disse beskæringer, men det er jo netop en illustration af, hvor ondt det gør, når man skal skære ned. Jeg mener imidlertid, at de forslag, som vi har lagt frem i finanslovsforslaget, også når det gælder forsvaret, og når det gælder landbrugsstøtten, er rimelige, og der skal meget til, før man kan bevæge os til at ændre det væsentligt, f. eks. på landbrugsområdet.

Fru Grethe Philip stillede det spørgsmål, om jeg havde svaret på hr. Hilmar Baunsgaards brev. Det har jeg. Jeg skal lade være med at læse brevet op, det bliver vist lidt for tungt at gøre det, men sige, at vi i regeringen har opfattet brevet fra hr. Hilmar Baunsgaard til undertegnede som et forslag fra det radikale venstre på at komme og sige til regeringen: all right, vi vil gerne være med til realistisk at overveje, hvilke muligheder der er for at lave holdbare løsninger på spareproblemet.

Jeg mener, man kan sige, at hr. Hilmar Baunsgaards brev primært samler sig om en langsigtet boligløsning, ikke blot for boligens skyld, men også for besparelsernes skyld. Det kan vi ikke i princippet være særlig uenige med hr. Hilmar Baunsgaard om, for hr. Hilmar Baunsgaard ved, og fru Grethe Philip og den radikale gruppe, ja, vi alle ved, at det var netop regeringen, der for ganske kort tid siden indkaldte til et møde med boligministeren på Marienborg, hvor han over for boligudvalget og andre boliginteresserede fremlagde sine planer om en — skal vi sige en skitse til en langsigtet boligløsning. Det blev dengang klart tilkendegivet fra boligministerens side, at denne skitse — forudsat at den kunne gennemføres, og den skal nok igennem adskillige forhandlinger — kunne virke således på statsfinanserne, at der kunne komme en betydelig reduktion af de 4 milliarder kr. — beløbet er i øvrigt nok noget større — der i alt ydes i direkte og indirekte tilskud i boligpolitikken herhjemme.

Det, der imidlertid er interessant ved hr. Hilmar Baunsgaards brev, og som jeg gerne vil benytte lejligheden til at understrege, er jo, at boligstøtte, det er ikke bare momsrefusion, det er ikke bare boligsikring og ren-

tesikring, det er også de særlige skatteregler, efter hvilke vi behandler parcelhusejere. Som det er tinget bekendt, men næppe offentligheden bekendt, er vistnok langt den største, men i hvert fald den største del af de 4 milliarder kr. i virkeligheden indirekte tilskud til parcelhuse. Jeg graver ikke i dette for at få skabt en ny uenighed, men jeg understreger dette, fordi det skal ligge helt klart, at skal man drøfte boligproblemet generelt, så skal det være generelt, så skal det ikke være for ensidigt at ramme én type boliger, så skal det være for også at spare på parcelhusområdet — skal vi kalde det spare, for det er jo det, vi først og fremmest diskuterer — så skal det være ud fra en mere generel vurdering. Her mener jeg, der ligger en slags tilbud fra det radikale venstre. Det er nok formuleret som antydninger, men dog antydninger, som indeholder en mulighed.

Derimod indeholder hr. Hilmar Baunsgaards brev ikke andre konkrete forslag til besparelser. Det skal jeg ikke specielt bebrejde hr. Hilmar Baunsgaard, for dér ligner hr. Hilmar Baunsgaard hele den øvrige opposition. Alle taler om at spare. De radikale har dog antydnet — der er en gradsforskel — hvor vi måske kunne gøre en indsats. Venstre og konservative har nok opstillet nogle planer, men er meget, meget upræcise.

Jeg vil dog gerne understrege som det sidste i denne omgang og måske i det hele taget i denne debat her, at bemærkningerne om, at man er villig til at gå ind i forhandling med regeringen, tager vi positivt imod. Vi er altså indstillet på, som det allerede er sagt flere gange fra min side, før denne debat begyndte, at lytte til forslag, til realistisk at behandle dem, for også vi ønsker, at vi får styr på økonomien, og at de offentlige udgifter ikke stiger stærkere end strengt nødvendigt.

Poul Hartling: Så endte altså finanslovdebatten med, at kaptajnen gik på broen og så ud over mandskabet og konstaterede, hvordan kursen var. Jeg forstod på den højtærede statsminister, at han var godt tilfreds. Det gik godt, og det gik rigtigt, man var parat til at forhandle, men ellers kunne man også godt selv. Der var ikke meget, han var ked af. Han måtte erkende, at besparelserne